

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδραβόμεν καὶ πάλιν σ'τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἑνῆκοντα καὶ δεκαοκτὸν,
νάσαι τὸ Ταμῆτο σ' δ'λους ἀνοικτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' ἐθθείας προέβη.

Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—δ κτ δ φράγκα εἶναι μόνο.

Γὰρ τὰ ξένα ἔμωσ μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν πάντες ἐμμοῦσου καλεσπῆ
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ἄριστος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομῶν εἰλη.

Ἐβδόμ' Ἰουλίου
καὶ φλόγες ἤλιου.

Χίλια τετρακόσια καὶ εἴκοσιεφτά;
νέα παλληκάρια βγαίνοιν ἄλωστα.

Φασουλῆ καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Ἐξῆνα χρόνους ζημφορᾶς,
μὲ σικρήματα χαρᾶς
τρέχα σὲ διαδηλώσεις.

Φ.— Περικλέτο παρλαπια,
χέρι καὶ πόδια ξανακτύπα,
σήμεναι καμπανιᾶ.

Καὶ σ' τὸ διάβολο νὰ στελεῖς
δσοὺς καθεμῆας Βασίλλης
δὲν δοξολογοῦν ἄλωσεις.

Καὶ γελῶντας τὰ γελοῖα
γιώρταζε μὲ τὴν Γαλλία
τῶν λαῶν τὴν Ἀσθεριᾶ.

Ἐξω στρατιαὶ βαρβάρων,
κάτω στέμματα Καίσαρων,
κένετ' τα κλωστοσοκοφί.

Σήκω σήκω τὸ κεφάλι
καὶ τὴ ράχη τὴν κυρτή...
μᾶς ἐφτέρωσε καὶ πάλι
τῆς Γαλλίας ἡ γιορτή.

Ἐξω καθεμῆας τιμῆς
Καίσαρες ἐπιδρομεῖς;
Φαρισσαῖοι καὶ ταρτοφροί.

Εἰς τὸν Πήγασο καθβάλα
φάναζε μαζὶ μ' ἕμένα:
κάτω καὶ δεσμοὶ δουλείας.

Σχέδια ποιὸς μαγειρεῖει
κατακτῆσεων μεγάλα;
ποιὸς αὐτὸς, ὅπου γυρεῖει
νὰ κρεμάσῃ σ' τὴν κρεμάλα
δσοὺς δὲν ψηφοῦν φοβέρα
καὶ δὲν σκιάζονται θεριᾶ,
καὶ σαλπίζουν πέρα πέρα:
ζήτω ζήτω Ἀσθεριᾶ;

Δύο σύμβολα μεγάλα
κυματίζουν ἐνομμένα,
τῆς Ἑλλάδος, τῆς Γαλλίας.

Ὅποιος κ' ἄν εἶναι Κάτω, ὄρεσ' στὸ καύκαλό του.
 βεβαίως ἔχει πάθει τὸ δόλιο τὸ μαλά το.
 Ὅποιος κ' ἄν εἶναι Κάτω βεβαίως ὄνειρεύεται...
 ὄλοι τοῦ λένε πρότι κ' ἄς πᾶν νὰ κουρευέται.

Δὲν τρέμουμε μ'προστά του,
 τοῦ δίνουμε σ' αὐτιά,
 σὰν πρῶτα τάρματά του
 δὲν μ'άνουνε φατιά.

Ἄπο παντοῦ βροντή...
 θὰ πᾶς ἢ λευτῆ
 θεοστιγῶν Καισάρων.

Ποῦ θέλουν τὸν ντουγιὰ
 καὶ κάθε γῆς γωνιὰ
 ν' ἀρπάξουν ἄρον ἄρον.

Ὁ Φασουλῆς παραληρῶν εἰς ἓνα τόνον τρομερόν.

Χαῖρε χαῖρε σὺ, Γαλλία,
 κ' ἄς γινῶνε μεγαλεῖα
 περιτόμιμα τοῦ δρόμου.

Κι ἔλα δεῖξε μὲς' στοὺς θρήνους
 τοὺς κυματισμοὺς ἐκείνους
 τῆς σημαίας τῆς τορχώμου.

Ὁμορφα τὰ χροῖματά της,
 τολχρωμὴ παρηγοριά...
 πάλι μάχεται κοντὰ της
 τῶν λαῶν ἢ Λευθεριά.

Δρόμος φωτερός ἀνοίγει...
 τόσος κόσμος δὲν ἐπ' ἴγῃ,
 τόσος κόσμος δὲν ἐσφάγῃ
 σὲ στεριάς καὶ σὲ πελάγῃ,
 γιὰ νὰ προσκινή σφαγεῖς
 καὶ δημίους ἐναγεῖς,
 κάθε Κάϊζερ πορφῶρα, καὶ βασιλῆς Αὐγούστας κῶτσο,
 ὅπου μὲ τὰ πσινὰ της νὰ τοὺς δῶς ἢ μούλα κλῶτσο.

Τέτοιος ποταμὸς αἱμάτων
 δὲν θὰ πᾶν' στὰ χαμένα,
 δὲν θὰ μείνουν ξεχασμένα
 τόσα πτόματα θυμάτων.

Τόσοι βόγγοι, τόσοι θρήνοι δὲν θὰ σβῶσουν' στὸ κᾶ-
 [νόν],

ἀλλὰ κάποια γαυαυγὴ
 θὰ γινῶνε μιὰ κραυγὴ.
 ποῦ θὰ σείση πέρα πέρα καὶ τὸν τρίτον οὐρανόν,

καὶ σ' ἐνὸς αἰθέρος νέου τὴν γαλῶνα ξαστεριά
 θ' ἀλαλῶξῃ: ζήτω ζήτω τῶν λαῶν ἢ Λευθεριά.

Κανεὶς νόθος, κανεὶς μοῦλος,
 κανεὶς σκλάβος, κανεὶς δοῦλος,
 σπάζουν σίδερα βαριά.

Καὶ μὲ τρύπιο στιβαλέτο
 ζήτω σκοῦζε, Περικλέτο,
 τῶν λαῶν ἢ Λευθεριά.

B.

Π. — Ὅλο καὶ ζητωκραυγᾶω
 καὶ τὸν λάρυνγά μου βγάξω
 μὲ τὰ ἐκφονήματα.

Ζήτω κάθε Πουαλύ,
 ποῦ κτυπῶντας διαλαεῖ
 Ἄευθεριάς μηνύματα.

Νέας Γαλλίας κόνταξε λαμπροὺς πολεμιστάς,
 ἄκου καὶ τοὺς ἐρήφῆδες τοὺς Παγγερμανιστάς.
 Νὰ κ' ἀπ' ἐδῶ, νὰ κ' ἀπ' ἐκεῖ,
 μέρη ζητοῦν περισσία,
 τὴν Ρώμη, τὴν Ἀμερική,
 τὴν Λόντρα, τὰ Παρίσια.

Μὰ θέλουν καὶ τὴν Αἴγυπτο, θέλουν καὶ τὰς Ἰνδίας,
 κ' ἐγὼ φωνάζω δυνατὰ
 νὰ τοὺς τὰ δώσουν δι' αὐτιά,
 κ' ἐκ περισσοῦ νὰ τοὺς δοθῇ κ' ἓνας ζουρλομανδύας.

Ἄλλόν, ἀνφάν ντὲ λά πατρι,
 καὶ λένε τῶν φρεσῶν γιανοῖ
 ὅτι δὲν στέκονται καλά
 καμπόσων Πρόφσων τὰ μαλά.

Ἄλλόν, ἀνφάν ντὲ λά πατρι,
 καὶ τῶν Καισάρων τὸ ξερό
 θὰ γίνῃ κάποτε γλαστοῖ
 νὰ πίνουν ὄρνιθες νερό.

Ἄλλόν, ἀνφάν ντὲ λά πατρι,
 καὶ βιβ λά Φράνς καὶ ζήτ' ὁ Φῶς,
 δόξα καὶ ταῦτη τῆ μητροῖ.
 ποῦ μεταλαμπαδεύει φῶς.

Νέα γιορτὴ μεγάλη
 γιορτάζουμε κ' οἱ Γάλλοι
 κ' ἔμεις οἱ παπαγάλοι.

Γιὰ τοῦτο σ' ἄλλο φύλλο
 θὰ σᾶς μ'νάει ἔγῳ